

*Witold Furman*¹

SYSTEM RACHUNKOWOŚCI JEDNOSTKI GOSPODARCZEJ A PRAWO PODATKOWE

Streszczenie: System rachunkowości jednostki gospodarczej, którego fundamentem jest m.in. ustawa o rachunkowości, musi spełniać także wymogi prawa podatkowego, które w wielu miejscach jest niespójne z prawem bilansowym. Powoduje to konieczność stosowania uproszczeń, a także odpowiednią budowę planu kont. Mimo wielu problemów, czasami natury technicznej, praktyka pokazuje, że możliwe jest połączenie tych dwóch regulacji prawnych w taki sposób, aby system rachunkowości był zgodny z przepisami prawa. Praktycznie sprowadza się to do takich zapisów polityki rachunkowości, aby, korzystając z dozwolonych uproszczeń (rozwiązań podatkowych), ujednolicić ewidencje jednostki gospodarczej (pod kątem podatkowo-bilansowym)

Słowa kluczowe: system podatkowy, prawo bilansowe, podatki, system rachunkowości, tax, accounting.

Wstęp

Sprawnie funkcjonujący system gospodarczy musi opierać się na solidnych fundamentach, czyli określonych zasadach i regułach postępowania. W dobie powszechnej globalizacji oraz gospodarki wolnorynkowej wydawać by się mogło, iż fundamentem tym będzie rynek, którego „niewidzialna ręka” pozostanie pewnym gwarantem stabilności. Niestety, ostatnie lata pokazały, iż rynek pojmowany jako mechanizm prowadzenia działalności gospodarczej nie jest idealny. W wyniku ogólnoświatowego kryzysu gospodarczego państwa w większy lub mniejszy sposób poczęły ingerować za pomocą regulacji prawnych w sferę życia gospodarczego, aby w ten sposób przeciwdziałać bezrobociu i zwiększyć wzrost gospodarczy. Wydaje się, że sytuacja ta stoi w sprzeczności z liberalnymi poglądami gospodarczymi. Z drugiej strony bez

---

¹ dr Witold Furman, Katedra Rachunkowości Finansowej, Wydział Finansów, Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie.

pomocy państwa gospodarki wielu krajów nie byłyby w stanie przewyżżyć problemów ekonomicznych. Powstała sytuacja, którą można sprowadzić do prostego mianownika, otóż bez odpowiednich regulacji prawnych nie jest możliwe sprawne prowadzenie działalności gospodarczej (w długim okresie czasu). Unormowania te bezpośrednio wpływają na prawidłowość i bezpieczeństwo całego systemu gospodarczego.

Celem opracowania jest chęć przybliżenia dwóch podstawowych gałęzi prawa gospodarczego, prawa bilansowego i prawa podatkowego. Zagadnienie to jest o tyle ważne, że z jednej strony państwo, poprzez prawo podatkowe, czerpie dochody budżetowe, z drugiej strony celem prawa bilansowego jest kodyfikacja zasad i metod rachunkowości, które, praktycznie stosowane, przyczyniają się do tego, iż informacje ekonomiczne prezentowane przez jednostkę zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz, będą wiarygodne i rzetelne. System rachunkowości, aby funkcjonował prawidłowo, musi spełnić wymogi tak jednego, jak i drugiego prawa, gdyż to on jest odpowiedzialny m.in. za jakość i terminowość przekazywanych na zewnątrz jednostki informacji. Dodatkowo regulacje prawne w znacznym stopniu determinują kształt tegoż systemu.

Specyfika prawa podatkowego

Państwo, aby móc realizować swoje funkcje (np. obrony, edukacji, służby zdrowia), musi posiadać określone środki finansowe. Z reguły pochodzą one z podatków, które z kolei stanowią główne źródło dochodów budżetu państwa. Z drugiej strony państwo, dzięki odpowiednio dobranym narzędziom polityki podatkowej, realizuje określone cele (np. ulgi i preferencje podatkowe mające skłonić kapitałodawców do inwestowania). Ponadto na kształt prawa podatkowego wpływa bieżąca sytuacja budżetu państwa, doktryna ekonomiczna partii rządzącej itp. W polskiej praktyce podatkowej do najważniejszych tytułów podatkowych należą:

1. podatek dochodowy od osób fizycznych (PIT),
2. podatek dochodowy od osób prawnych (CIT),
3. podatek od spadków i darowizn,
4. podatek od czynności cywilnoprawnych,
5. podatek rolny,
6. podatek leśny,
7. podatek od nieruchomości,
8. podatek od środków transportowych,
9. podatek tonażowy,
10. podatek od wydobycia niektórych kopalín.
11. podatek od towarów i usług (VAT),
12. podatek akcyzowy,
13. podatek od gier.

Każdy podatek cechuje się określoną konstrukcją, wiążąc powstanie obowiązku podatkowego z określonym zdarzeniem materialnoprawnym. Ponadto prawo podatkowe określa terminy płacenia podatków, deklaracje podatkowe oraz właściwość miejscową (i uprawnienia) organów skarbowo-podatkowych. Warty podkreślenia jest fakt, iż ta gałąź prawa jest bardzo zmienna, szczególnie ustawa o podatku od towarów i usług (VAT). Ustawodawca, widząc niedoskonałości oraz chcąc uszczelnić system gospodarczy przed oszustwami podatkowymi, nowelizując określone przepisy prawne, dostosowuje je do określonych standardów. Z drugiej strony panuje powszechna opinia, iż polskie przepisy prawa podatkowego są niejasne i niespójne, co stwarza wiele problemów z ich wykładnią.

Prawo bilansowe – cechy charakterystyczne

Mówiąc o prawie bilansowym mamy na myśli ustawę o rachunkowości² oraz wszelkie akty prawne z nią związane (np. Krajowe Standardy Rachunkowości). Prawo bilansowe jest swoistym usankcjonowaniem zasad i narzędzi rachunkowości, wykształconych przez praktykę gospodarczą w przeciągu kilku ostatnich stuleci. Potrzeba kodyfikacji rachunkowości pojawiła się wraz z rozwojem gospodarczym świata, który znacznie przyspieszył, począwszy od XVIII wieku (tzw. wielka rewolucja przemysłowa). Zapotrzebowanie na kapitał powodowało konieczność publikacji danych majątkowo-kapitałowych jednostek gospodarczych wedle określonych reguł. W celu zapewnienia porównalności danych oraz podniesienia poziomu bezpieczeństwa systemu gospodarczego wypracowane metody rachunkowości ujęto w ramy prawne. Szeroko pojęte prawo bilansowe określa m.in.:

1. Zasady wyceny majątku jednostki gospodarczej.
2. Zasady sporządzania i publikacji sprawozdań finansowych.
3. Wzory sprawozdań finansowych.

Trzeba przypomnieć, że prawo bilansowe charakteryzuje się większą stabilnością oraz przejrzystością niż prawo podatkowe. Ponadto jego celem nie jest zabezpieczenie budżetowi państwa wpływów, ale konieczność zapewnienia, aby sprawozdanie finansowe, które jest produktem finalnym rachunkowości, cechowała użyteczność i wiarygodność. Chodzi o to, ażeby system rachunkowości jednostki gospodarczej działał na podstawie zasad zgodnych z przepisami prawa, znacznie zmniejsza to ryzyko manipulacji informacjami, które jednostka przekazuje otoczeniu. Rachunkowość (finansowa) jest swoistym kanałem porozumiewania się jednostki z otoczeniem poprzez sporzą

---

² Ustawa o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r. (DZ. U. nr Dz.U. 1994 Nr 121 poz. 591 z późn. zm).

dzania sprawozdań finansowych, w których prezentowane są wyniki działalności jednostki. Ten kanał można podzielić na kilka segmentów, które różnią się stopniem przetworzenia informacji.

Podatkowe czynniki oddziałujące na system rachunkowości

Przedstawione, ogólne cechy prawa bilansowego oraz prawa podatkowego mogą sugerować, iż są to dwie gałęzie prawa, które nie mają ze sobą wiele wspólnego. Rzeczywiście, w praktyce reguły podatkowe i bilansowe różnią się między sobą, ale z drugiej strony system rachunkowości jednostki gospodarczej potrafi połączyć je poprzez takie rozwiązania ewidencyjne, że spełnia on wszystkie wymogi. Trzeba w tym miejscu podkreślić, że jest to możliwe dzięki bogatemu dorobkowi naukowemu rachunkowości, który ta w przeszłości wykształciła i nieustannie rozwija.

W każdym kraju funkcjonuje specyficzny system rachunkowości³. Jest on unikalny, gdyż na jego ukształtowanie wpłynęły takie elementy jak: dziedzictwo kulturowe, powiązania gospodarcze i polityczne, wojny, zabory itp. Szczególnego znaczenia w okresie globalizacji nabierają występujące różnice pomiędzy systemami rachunkowości poszczególnych krajów, ponieważ utrudniają one komunikację ludzi w międzynarodowym biznesie⁴. Procesem nierozłącznym związanym z rozwojem rachunkowości był (i nadal jest) rozwój systemu gospodarczego⁵, w którym funkcjonują jednostki gospodarcze. O ile w dawnych czasach, gdy rynek kapitałowy (w dzisiejszym znaczeniu) nie istniał, potrzeby informacyjne systemu rachunkowości były inne, o tyle w aktualnej rzeczywistości gospodarczej ranga rachunkowości, jak systemu prezentującego finansowo-kapitałowy obraz jednostki znacznie wzrosła. Ze względu na odmienności pomiędzy poszczególnymi krajami występują różnice pomiędzy

---

³ Por. S. T. Surdykowska, *Rachunkowość międzynarodowa*, Zakamycze, Kraków 1999, s. 143-145, E. Walińska, *Historia i rozwój regulacji sprawozdawczości w Wielkiej Brytanii*, Zeszyty Teoretyczne Rady Naukowej Stowarzyszenia Księgowych w Polsce, Warszawa 1995, nr 9, http://europa.eu/about-eu/eu-history/index_pl.htm.

⁴ J. Krasodomska, *Anglosaski i kontynentalny model rachunkowości na przykładzie wybranych krajów*, [w:] *Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości* 55 (111), Rada Naukowa SKwP, Warszawa 2010, s. 119.

⁵ Por. B. Targański, *Ochrona konkurencji działalności platform handlu elektronicznego*, Wydawnictwo Wolters Kluwer, Warszawa 2010, s. 34, A.A. Berle, Jr. I G.C. Means, *The Modern Corporation and Private Property*, Jovanovich, Harcourt, Brace, New York 1932, s. 182-183 [za:] A. Hendriksen i M.F. van Breda, *Teoria rachunkowości*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2002, s. 84.

⁶ S. Zabłocka, *Rachunkowość międzynarodowa*, (red.) L. Bednarskiego i J. Gierusza, PWE, Warszawa 2001, s. 44-46.

krajowymi modelami rachunkowości. Występujące różnice, których źródłem jest system gospodarczy danego państwa, w rozwoju modelu rachunkowości odgrywa znaczącą rolę. Z tego względu można wyróżnić dwa podstawowe systemy rachunkowości:

1. kontynentalny,
2. angloamerykański⁶.

W Polsce funkcjonuje system kontynentalny rachunkowości, który sprawia, że prawo bilansowe jest powiązane z prawem podatkowym. W praktyce powoduje to, iż jednostki gospodarcze, korzystając z możliwości uproszczeń (o ile nie zniekształcają one wyniku finansowego oraz sytuacji majątkowej), stosują regulacje prawa podatkowego. W takim przypadku w polityce rachunkowości dokonuje się odpowiednich zapisów. W szczególności dotyczy to:

- a) zasad wyceny środków trwałych,
- b) zasad dotyczących amortyzacji środków trwałych,
- c) kwalifikacji umów leasingu (dotyczy wybranych jednostek),
- d) zapisów dotyczących powstawania różnic kursowych,
- e) terminów prowadzenia zapisów księgowych,
- f) elementów, które musi posiadać dokument księgowy,

Szczególną uwagę należy zwrócić na zasady wyceny oraz reguły amortyzacji środków trwałych. W ustawach podatkowych (ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych) szczegółowo zdefiniowano pojęcie środka trwałego, wartość progową (3500 zł), która powoduje konieczność amortyzacji, zasady amortyzacji. Ustawa o rachunkowości w swych zapisach także koncentruje się na tym zagadnieniu, ale mniej szczegółowo. Z tego powodu jednostki stosują na gruncie środków trwałych zasady podatkowe.

Patrząc szerzej na problem, w wielu innych miejscach można doszukiwać się podobieństw pomiędzy tymi dwiema gałęziami prawa. Jednakże z reguły to prawo bilansowe korzysta z regulacji podatkowych, implementując je do systemu rachunkowości (w miarę możliwości), aby w ten sposób uprościć pracę księgowym. Z drugiej strony wiele konstrukcji podatkowych wywodzi się z zasad rachunkowości, przykładowo zasada periodyzacji, która zakłada podział zdarzeń gospodarczych na przedziały czasowe, których dotyczą (oznacza ona ujmowanie działalności jednostek w wyznaczonych jednostkach czasu, np. rok obrotowy, czy okres sprawozdawczy znajduje swe odbicie w terminach składania zeznań podatkowych (co pewien okres). W kolei zasada memoriału polegająca na ujęciu w księgach rachunkowych oraz sprawozdaniu finansowym oraz ogółu operacji gospodarczych danego okresu. W księgach

---

⁶ Por.: S. Surdykowska, *Rachunkowość międzynarodowa*, dz. cyt., s. 68-69.

rachunkowych jednostki należy ująć wszystkie osiągnięte przychody i obciążające ją koszty dotyczące danego roku obrotowego, niezależnie od terminu ich spłaty. Przyrównując to do prawa podatkowego, trzeba zwrócić uwagę na kwestie przyporządkowania przychodów oraz kosztów uzyskania przychodów do danego okresu.

Ze względu na swą specyfikę, często odmiennie definiuje się pojęcia określone w prawie bilansowym. Szczególnie różnice te widać przy w zakresie ujmowania:

- a) przychodów i kosztów⁷,
- b) zasad amortyzacji środków trwałych ,
- c) leasingu,
- d) rodzajów sporządzanych deklaracji,

W gruncie ustawy o podatku od towarów i usług różnice dotyczą w szczególności:

- a) zasad dokumentowania sprzedaży,
- b) odpowiedzialności kierownictwa jednostki za popełnione błędy,
- c) momentu powstania obowiązku podatkowego (którego prawa bilansowe nie definiuje w ogóle),
- d) terminów i rodzajów sporządzanych informacji podatkowych.

Wymienione, przykładowe rozbieżności pomiędzy prawem podatkowym, a bilansowym w znaczący sposób determinują kształt systemu rachunkowości jednostki gospodarczej. Trzeba bowiem pamiętać, iż jednostka ma jeden system rachunkowości, który powinien spełniać zarówno wymogi stawiane przez prawo bilansowe, jak i podatkowe.

Konieczność przestrzegania prawa bilansowego i podatkowego przez jednostki gospodarcze jest wielkim wyzwaniem dla systemu rachunkowości. Znajduje to odbicie szczególnie w rachunku zysków i strat, gdzie wyszczególniane są pozycje wyceniane według prawa bilansowego. Różnice podatkowe i bilansowe powodują, iż system rachunkowości musi być tak skonstruowany, aby zapewnić nie tylko ewidencję operacji wynikających z zapisów ustawy o rachunkowości, ale także prawa podatkowego. Biorąc np. pod uwagę kategorię kosztów, według prawa bilansowego pojęcie to jest szersze, a według prawa podatkowego do tzw. KUP – kosztów uzyskania przychodów – jednostka może zaliczyć tylko wydatki poniesione są w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, ewidencja musi zapewnić nie tylko sprawne ich rejestrowanie, ale także wyróżnienie. Dodatkowo ustawy podatkowe zawierają katalog wydatków, które nie są uznawane za podatkowe

---

⁷ Na gruncie prawa podatkowego nie istnieje pojęcie kosztów, gdyż według terminologii podatkowej koszty oznaczają koszty uzyskania przychodu.

koszty uzyskania przychodu⁸. Taka sytuacja wymaga od jednostki prowadzenia takiej ewidencji kosztów, aby można było z niej wyodrębnić koszty podatkowe i niepodatkowe. Przy tak przyjętej interpretacji, za koszt uzyskania przychodu może być uznany jedynie wydatek, który pozostaje w związku o charakterze skutkowo-przyczynowym lub gospodarczym ze źródłem przychodu. Nie będą mogły natomiast stanowić kosztu uzyskania przychodu wydatki, które obiektywnie nie mogą przyczynić się do osiągnięcia przychodu. Wyrażenie „w celu” użyte powyżej uznaje, że nie wszystkie wydatki ponieszone przez podatnika w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa podlegają odliczeniu od podstawy opodatkowania. Aby określony wydatek można było uznać za koszt uzyskania przychodu, to między tym wydatkiem, a osiągnięciem przychodu musi zachodzić związek przyczynowy uwidaczniający się tym, że poniesienie wydatku ma wpływ na powstanie lub zwiększenie tego przychodu. Na podatniku ciąży obowiązek wykazania związku danego wydatku z prowadzoną działalnością i jego właściwego udokumentowania. Przy rozpatrywaniu tej szczególnej więzi, jaka winna zachodzić między wydatkiem a osiągnięciem przychodu, należy mieć na uwadze, że chodzi tu o konkretne przychody osiągnięte w danym roku podatkowym. Nie bierze się pod uwagę bliżej niesprecyzowanych przychodów, które będą określone również w bliżej nieokreślonym czasie.

Także przychody powinny być ewidencjonowane w sposób pozwalający na wyodrębnienie przychodów podatkowych i niepodatkowych. W konsekwencji plan kont stosowany w jednostce musi być tak skonstruowany, aby pozwalał na wyodrębnienie spośród zapisów księgowych kategorii podatkowych (kosztów i przychodów), aby móc prawidłowo obliczyć kwotę podatku do zapłaty⁹.

Aby spełnić wyżej wymienione podatkowe wymogi prawne, należy zastanowić się, jakie informacje niezbędne są jednostce do sporządzenia polityki rachunkowości. Ze względu na specyfikę działalności, każda jednostka posiadać będzie w tym zakresie inne priorytety. Oznacza to, że metodologia rozbudowy poszczególnych kont (poprzez dodatkową analitykę, nawet kilkustopniową) lub wprowadzanie nowych kont syntetycznych będzie podmiotowa. Odmienne informacje niezbędne będą dla jednostek handlu, inne dla świadczących usługi i jeszcze inne dla zajmujących się produkcją. Duże znaczenie ma również fakt, czy jednostka gospodarcza prowadzi działalność w jednym miejscu, czy też posiada kilka punktów, co do których musi posiadać niezbędne dane.

---

⁸ Por. art. 16 Ustawy o CIT oraz art. 23 ustawy o PIT.

⁹ Por. R. Niemczyk, *Konta księgowe wraz ze sprawozdaniem finansowym w przedsiębiorstwie z przykładami*, Wydawnictwo Presshouse, Wrocław 2011, J. Gierusz, *Plan kont z komentarzem. Handel. Produkcja. Usługi*, ODDK, Gdańsk 2012.

Po określeniu zapotrzebowania na informacje, jakie wymagane są przez prawo podatkowe, a płynące od systemu ewidencji zdarzeń gospodarczych należy rozpocząć układanie planu kont. Ma to odbywać się w sposób umożliwiający grupowanie operacji według zasad podatkowych. Klasyfikacja kont powinna przewidywać możliwość dalszego rozbudowywania planu kont według potrzeb. Dopuszczalne jest wprowadzanie nowych kont, zarówno syntetycznych, jak i analitycznych, jednakże niedopuszczalna jest zmiana, w ciągu roku, dotychczas stosowanych zasad grupowanych operacji, na inne. Ustalenie podstawowych założeń planu kont jest niezwykle ważne, ponieważ w przypadku niewłaściwych założeń początkowych może się okazać, że wprowadzony plan kont nie będzie skutecznym narzędziem odzwierciedlenia informacji dla potrzeb rozliczeń publiczno-prawnych.

Podobna sytuacja dotyczy kont księgowych, na których dokonuje się ewidencji sprzedaży. Jeśli jednak chodzi o tę kategorię, to najlepiej przy konstruowaniu planu kont uwzględnić także stawki podatku od towarów i usług (VAT). Identyfikacja kont sprzedaży z punktu widzenia podatku od towarów i usług jest bardzo ważna. Stanowi ona element kontrolny, poprzez porównanie sprzedaży zawartej na kontach do tej, która zawarta jest w deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7 (lub VAT-7K). Stosowanie takiego porównania przez osoby sporządzające deklarację pozwala na uniknięcie sytuacji, że sprzedaż nie została w całości opodatkowana.

Oczywiście uwzględnienie w planie kont aspektów podatkowych to nie tylko prawidłowo skonstruowana i dostosowana do specyfiki jednostki struktura tegoż planu w zakresie kont wynikowych, ale także kont rozrachunkowych, gdzie ewidencja powinna być na tyle przejrzysta i czytelna dla użytkownika, że łatwo będzie zobaczyć stan należności (lub zobowiązań) podatkowych. Często w praktyce spotyka się także nieprawidłowość, polegającą na wykazywaniu na rozrachunkach z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych wszystkich tytułów składek łącznie. Prawidłowo jednak jednostka powinna dokonać podziału na poszczególne składki, które odzwierciedlałyby saldo zobowiązań z poszczególnych składek.

Podsumowanie

Przed jednostkami gospodarczymi prowadzącymi księgi rachunkowe pojawia się duży problem, które zasady powinny znaleźć się na pierwszym miejscu. Idealnym rozwiązaniem byłoby prowadzenie dwóch ewidencji: jednej dla celów podatkowych, drugiej dla celów rachunkowości. Stosowanie takiego rozwiązania jest praktycznie niespotykane, gdyż w konsekwencji powoduje znaczne zwiększenie nakładu pracy (a więc i dodatkowe koszty z tym związane), ale także powodowałoby to konieczność każdorazowego podwójnego

ewidencjonowania określonych operacji. Zastosowanie się tylko do przepisów podatkowych powoduje, że naruszane są zapisy ustawy o rachunkowości. Większe akcentowanie rozwiązań bilansowych może skutkować ustaleniem w nieprawidłowej wysokości przychodów i kosztów dla celów podatkowych.

Z rozwiązaniem tej sytuacji przychodzi, jak zwykle, praktyka gospodarcza, co jeszcze bardziej podkreśla, iż rachunkowość jest nauką praktyczną, czerpiącą swe rozwiązania z wypracowanej praktyki. W rzeczywistości akcent polityki rachunkowości, czyli, czy jest ona bardziej skierowana w kierunku prawa podatkowego lub bilansowego, wymusza wielkość jednostki¹⁰. Jednostki mniejsze, niezobowiązane do poddawania okresowej weryfikacji swoich sprawozdań finansowych przez uprawnionego do tego biegłego rewidenta, zgodnie z prawem bilansowym mogą stosować pewne uproszczenia (np. jeśli chodzi o klasyfikację umów leasingu), co powoduje, iż ich stosowane rozwiązania kładą większy nacisk na aspekt podatkowy. Z kolei większe jednostki, badane przez biegłego rewidenta, muszą tak skonstruować politykę rachunkowości, a także plan kont, aby zapewnić poprzez to terminowość i wiarygodność sporządzanych sprawozdań finansowych oraz deklaracji podatkowych.

ACCOUNTING SYSTEM OF THE COMPANY AND A TAX LAW

Summary: The accounting system of the business unit, the foundation of which include Accounting Act must comply with the requirements of the tax law, which in many places is inconsistent with the right balance. This necessitates the use of simplifications, as well as the appropriate construction of the chart of accounts. Despite many problems, sometimes technical, practice shows that it is possible to combine these two instruments in such a way that the accounting system complies with the provisions of the law. Practically it comes down to such records accounting policies permitted to use the simplifications (tax solutions) to unify the individual records as soon as possible.

Keywords: tax law, tax, accounting, system of accounting.

Translated by Witold Furman

---

¹⁰ Chodzi o to, czy jednostka spełnia wymogi art. 64 UoR, czyli, czy jest badana przez biegłego rewidenta.